

Snart er du på toppen av verden, fullstendig omkranset av kjente fjelltopper. Med tankens kraft hopper du over til et av fjellene og står der og ser tilbake på deg selv. Du gjentar rutinen rundt hele den kantete horisontlinjen og snart har du vært alle steder, sett verden fra alle vinkler, om og om igjen.

Små skyer av damp slipper ut av ventilene som perforerer fjellsiden. De mosegrodde lavaslettene ligger urørlige, i en forvridd stilling mens himmelen herjer, pisker bakken med iskalde haglskurer. Den uendelige sikten lukker seg som et hull, alt du ser er deg selv, kald og skjelvende underlagt en ufattelig stor kraft. Med krumbøyd rygg går du fram over slettene mens du smiler et eksaltert smil, fordi du er levende i et landskap uten planter, uten dyr og uten andre mennesker enn deg selv. Storheten er knusende, ensomheten påtagelig. Du karrer deg tilbake til bilen, hovedveien er jo rett der så du setter deg inn og kjører tilbake til Reykjavik med kondenserte ruter og lyden av Schuberts *Der Tod und das Mädchen*.

Vel hjemme begynner jeg å male. Jeg har et akutt behov for å forsøke å uttrykke det jeg opplevde. De første tjue minuttene utføres som en rituell dans. Jeg smiler igjen mitt eksalterte smil. Hvert strøk, hver gest er direkte forankret i naturopplevelsen, de abstrakte strøkene danner former som ligner landskap, fjell, skyer og himmel. Jeg spiller Schubert høyt for å forbli i minnene.

Men det uungåelige skjer. Etterhvert som lerretet fylles opp, begynner maleriet å kreve at formene påføres i forhold til det som finnes fra før. Det er ikke lenger et direkte uttrykk for opplevelsen av et fantastisk og ubegripelig landskap, men et kompromissarbeide, utført i samarbeid mellom kunstner og maleri innenfor et språklig avgrenset område. Allerede har nye minner knyttet seg til musikken, maleriets former er blitt symboler for den opprinnelige opplevelsen. Det blir aldri det samme. Det blir alltid noe nytt. Det er alltid det samme. Det er aldri noe nytt.